

Formosa Mea;

musikk av **Bernardi, Caccini, Frescobaldi, Grandi, Gratiani, d'India, Kapsberger, Marini, Merula, Monteverdi og Piccinini**

Tone Wik (sopran), Christian Kjos (cembalo), Karolina Radziej (barokkfiolin), Vegard Lund (lutt), Johan Nicolai Mohn (blokkfløyte)

Lawo Classics LWC1109

(60 minutter)

1 2 3 4 **5** 6

Denne utgivelsen synes å karakteriseres av en uvanlig grad av beskjedenhet. Det vi har her er tonesettinger over, eller inspirert av, Høysangen eller andre andakts-sanger av italienske komponister fra det senere 1500-tall og det tidlige 1600-tall. Tone Wik synger nesten helt uten vibrato, og det gir stemmen hennes en nesten barnlig renhet – litt pussig i en kjærlighets-sang – og hun blir akkompagnert ytterst diskret av sine instrumentalkolleger.

Det er faktisk så mye beskjedenhet her at de ikke er nevnt noe sted annet enn inni CD-heftet – kanskje lutenisten Vegard Lund, som også er en av sjefene i Lawo, har bestemt seg for å holde en

lav profil på alle. Wik holder også igjen på barokkens vokale ornamenteringer, som for ikke å vise frem sin betydelige teknikk. Enkelte instrumentale mellomspill sørger for kontrast og variasjon. Hvis du trenger noe lett og lyst å rense ørene dine med, kan denne utgivelsen gjøre jobben.

Bartók *Den mirakuløse mandarin*: suite, Sz.73; Klaverkonsert nr. 3 i B-dur, Sz.119;* **Stravinsky** *Ildfuglen*: komplett ballett; **Prokofjev** *Romeo og Julie*, op.

64ter: nr. 1, «Montague og Capulet»

*Jefim Bronfman (klaver),

London Symphony Orchestra,

dir. Valerij Gergijev

LSO Live LSO5078 (to CDer: 44 og

53 minutter)

1 **2** 3 4 5 6

Valerij Gergijev forlot London Symphony Orchestra i 2015, etter åtte år som sjefdirigent. Følgelig kan vi gå ut fra at disse live innspillingene, gjort i løpet av en turné i USA i oktober i fjor, kan være de siste som kommer ut med ham på LSO Live. Orkesteret låter som om de ikke kan vente til han kommer seg av sted; musiseringen er selvsagt så virtuos som den bør være (dette er noen av bransjens mest skinnende musikere), men du merker at de ikke har hjertet med seg, og det kommer lite ledelse fra podiet.

Mariinskij-musikerne virker litt mer engasjert i sin tolkning av den komplette *Nøtteknekkeren* – innspilt i den nye konsertsalen deres i St. Petersburg. (For noen få år siden var jeg så heldig å bli vist rundt i huset mens det var under bygging.) Uansett er det en temmelig vanlig fremførelse, og jeg var klar for en ganske

Tsjajkovskij

Nøtteknekkeren: komplett ballett;

Symfoni nr. 4 i f-moll, op. 36

Mariinskij-orkesteret,

dir. Valerij Gergijev

MAR0593 (to CDer: 62 og

67 minutter)

1 2 **3** 4 5 6

ensformig Tsjajkovskijs fjerde symfoni også, men her var det mer glød enn jeg hadde ventet, særlig i finalen. Likevel kan man høre hvor mye som mangler når man sammenligner denne innspillingen med den klassiske tolkningen av verket med musikere fra samme by, Leningrad den gang (skjønt innspillingen ble foretatt i London), for hele 55 år siden, under daværende sjefdirigent Jevgenij Mravinskij. Gergijev var aldri noen Mravinskij, og nå blekner hans stjerne hele tiden.

Bach Toccata og Fuge i d-moll, BWV.565; **Grieg** *Fra Holbergs Tid*;

Sandvold Variasjoner over den

Norske Folketonen *Eg veit i Himmerik*

ei borg; **O. Lindberg** *Gammal*

Fåbordspsalm från Dalarna; **trad.** arr.

Nordstoga *Rosa*; **Reger** Fantasi over

Wie schön leucht' uns der Morgenstern,

op. 40, nr. 1

Kåre Nordstoga (orgel)

Lawo Classics LWC1103

(67 minutter)

1 2 3 4 **5** 6

Kåre Nordstogas konsert gjør selve orgelet – det i Oslo Domkirke – til sentrum for oppmerksomheten, med en programsammensetning som stiller ut både instrumentet og spillestedet: innspillingen gir virkelig en fornemmelse av kirkerommet der den ble tatt opp. Arild Sandvolds variasjoner er intimt forbundet med bygningen, om ikke med selve instrumentet, siden det er fra 1998.

